

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. M. H.,** zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2017, č. j. 10 A 106/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát Hlavního města Prahy dopisem ze dne 30. 10. 2014 oznámil žalobci návrh na vyhlášení přírodní rezervace Prokopské údolí, kterým by zařadil do jejího ochranného pásma taktéž žalobcův pozemek. Žalobce podal proti tomuto návrhu námitky, které Magistrát Hlavního města Prahy, Odbor ochrany prostředí, rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015, č. j. S - MHMP 203410/2015/OCP-VII-R-67, zamítl. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 4. 4. 2017, č. j. 698/500/16 18894/ENV/16.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který řízení o žalobě shora označeným usnesením zastavil

z důvodu neuhrazení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Soud žalobce vyzval k jeho zaplacení usnesením ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 106/2017 - 26, a to ve lhůtě do 7 dnů od doručení usnesení. Usnesení bylo žalobcovu zástupci doručeno dne 27. 6. 2017, a jelikož žalobce ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, soud řízení usnesením ze dne 2. 8. 2017 zastavil.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel uvedl, že již dne 28. 6. 2017, tedy následujícího dne po doručení usnesení městského soudu s výzvou k zaplacení soudního poplatku, zadal příkaz k zaplacení celé částky v internetovém bankovnictví Fiobanka a.s., avšak platba nebyla autorizována a banka ji neprovedla. O vadné autorizaci se stěžovatel dozvěděl až poté, co městský soud řízení pravomocně zastavil. Stěžovatel přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, publ. pod č. 1218/2007 Sb. NSS, podle kterého učiní-li žalobce platbu soudního poplatku vylepením kolkových známek na podatelně soudu v den, kdy usnesení o zastavení řízení pro nesplnění poplatkové povinnosti nabylo právní moci, je namístě toto usnesení zrušit. Stěžovatel závěrem konstatoval, že soudní poplatek následně uhradil bezhotovostně dne 21. 8. 2017, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

IV.

[5] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení věci ze zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 29. 9. 2017.

[9] Stěžovatel kasační stížností brojí proti usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě s poukazem na § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[10] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *„[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“*

[11] Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích *„[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“*

[12] Předpokladem pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku je tedy to, že účastník byl k jeho zaplacení vyzván, že byl poučen o následcích nesplnění výzvy a že marně uplynula lhůta určená k zaplacení poplatku. K tomu srov. i konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87.

[13] Všechny uvedené podmínky pro zastavení řízení byly v dané věci splněny.
[14] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek při podání žaloby. Usnesením ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 A 106/2017 - 26, proto městský soud stěžovatele vyzval k jeho zaplacení, a to ve lhůtě do 7 dnů od doručení usnesení. V usnesení byl stěžovatel poučen o tom, že řízení bude zastaveno, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. Z doručenky na č. l. 26 soudního spisu dále vyplývá, že označené usnesení bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 27. 6. 2017, přičemž ve stanovené lhůtě stěžovatel soudní poplatek nezaplatil.

[15] Za této situace proto městský soud nepochybil, pokud řízení napadeným usnesením zastavil, neboť byly jednoznačně splněny podmínky uvedené v § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[16] Podle názoru zdejšího soudu nebyly dány ani důvody k následnému zrušení usnesení o zastavení řízení.

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, dospěl k závěru, že *„pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. záznam o složení', který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“* Tyto závěry pak přebírá i pozdější judikatura zdejší soudu, srov. např. rozsudek ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 208/2015 - 24, rozsudek ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 157/2016 - 19, atp.

[18] Nejvyšší správní soud shledává v nyní posuzovaném případě paralelu s případem, který řešil Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 614/15, kdy byly soudní poplatky hrazeny rovněž až na výzvu soudu, nikoli při vzniku poplatkové

povinnosti. Stěžovatelé poukazovali ve věci sp. zn. I. ÚS 614/15 na skutečnost, že soudní poplatky hradili přes internetové bankovnictví, ale z jim neznámých důvodů nedošlo k odepsání částky. V den, kdy tito stěžovatelé obdrželi usnesení o zastavení řízení a kdy toto usnesení nabylo právní moci, zadali nový příkaz k úhradě, k úhradě soudního poplatku došlo jeho připsáním na účet, což se však stalo až následujícího dne, tj. po právní moci usnesení o zastavení řízení. Ve věci vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. I. ÚS 614/15 za popsaných okolností Nejvyšší správní soud nezrušil své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (toto usnesení o zastavení řízení bylo následně napadeno ústavní stížností) a současně nevyhověl ani žádosti o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu. Ústavní soud v takovém postupu neshledal žádné pochybení ústavněprávní relevance, když uvedl, že *„právní úprava poplatkové povinnosti při podávání kasačních stížností, stejně jako judikatura Nejvyššího správního soudu k této otázce, je na stěžovatele a jejich zástupce poměrně přísná. Nicméně v nyní posuzované věci je patrno, že důvodem včasného nezaplacení soudního poplatku není tato formální přísnost, ale pochybení zástupkyně či její banky při provádění bankovního převodu, jímž měl být soudní poplatek uhrazen.“*

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od této judikatury odchýlit a shodně s ní konstatuje, že se za den platby u bezhotovostního platebního styku považuje den připsání této platby na účet soudu, a tím byl den 23. 8. 2017 (č. l. 34 soudního spisu). Zcela bez právního významu je naopak okamžik, kdy poplatník (resp. jeho zástupce) zadal bance příkaz k úhradě předmětné částky, stejně jako poplatníkem stanovené datum splatnosti příkazu. Za samotný převod peněžní částky je zodpovědný účastník řízení, přičemž v případě pochybení při provádění platební transakce má účastník řízení k dispozici prostředky ochrany dle zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. záznam o složení, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 52/2013 - 23, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, ze dne 28. 4. 2016, č. j. 2 As 68/2016 - 15, či ze dne 5. 9. 2017, č. j. 7 Afs 202/2017 - 25).

[20] Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 - 41, publ. pod č. 1218/2007 Sb. NSS, konstatuje zdejší soud, že ten se nezabývá otázkou placení soudního poplatku prostřednictvím bezhotovostního platebního styku. Nadto nelze ani v něm učiněné závěry považovat za rozporné se shora uvedenou judikaturou zdejšího soudu dopadající na daný případ, neboť vylepením kolkových známek na podatelně soudu ve stěžovatelem uváděném rozhodnutí došlo již přímo k zaplacení soudního poplatku, na rozdíl od poukázání příslušné částky z bankovního účtu účastníka řízení, které je jen krokem k jejímu zaplacení.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační

stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu